

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 416/2019-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. októbra 2019 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Miroslava Duriša a Mojmíra Mamojku predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom Mgr. Dr. Antonom Kušnírom, Jána Reka 13, Žilina, pre namietané porušenie jej základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky, práva na slobodné združovanie sa s inými na ochranu svojich hospodárskych záujmov vyplývajúceho z čl. 37 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 225/2017 z 30. augusta 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnou sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 20. novembra 2018 sa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), domáhala vydania nálezu, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie jej základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na slobodné združovanie sa s inými na ochranu svojich hospodárskych záujmov vyplývajúceho z čl. 37 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) „uznesením Najvyššieho súdu SR z 30.8.2018 v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Cdo 225/2017“ a ktorým by napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľka zároveň žiadala finančné zadostučinenie vo výške 2 000 € a náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že žalobou podanou na Okresnom súde Žilina sp. zn. 18 C 85/2010 16. apríla 2010 sa sťažovateľka ako žalobkyňa domáhala určenia, že je členkou žalovaného – [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a zaplata sumy 400 €, predstavujúcej jej podiel na hospodárskych výsledkoch žalovaného. Prvoinštančný súd rozsudkom č. k 18 C 85/2010-527 žalobu v celom rozsahu zamietol. Odvolací súd rozsudkom sp. zn. 8 Co 203/2016 odvolaním napadnuté rozhodnutie prvoinštančného súdu potvrdil.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj aj „dovolací súd“ alebo „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Cdo 225/2017 napadnutým uznesením odmietol dovolanie sťažovateľky z dôvodu neprípustnosti. Za vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) označila dovolateľka

(sťažovateľka) nepreskúmateľnosť rozsudku odvolacieho súdu a nevyvodenie dôsledkov z nevykonania súdom prvej inštancie zamýšľaného dôkazu.

4. Sťažovateľka namietala, že „dovolací súd nebral do úvahy nesporné dôkazy, a to, že žalobkyňa odvodzovala svoje právo od práva svojich právnych predchodcov, ktorí boli zakladajúcimi členmi právneho predchodcu žalovaného až do doby jeho zániku pod vplyvom spoločenských zmien v 40-tych rokoch minulého storočia, a preto aj ona mala právo byť členkou žalovaného po roku 1990. Uviedla, že je povinnosťou všeobecných súdov v situácii, keď právny predpis dovoľuje dvojaký výklad (jeden ústavne konformný a druhý ústavne nekonformný), vykladať právny predpis spôsobom ústavne konformným. Pokiaľ sa najvyšší súd stotožnil s aplikáciou pojmu spoločná nehnuteľnosť tak ako ju vyložil prvoinštančný a odvolací súd, je potrebné poukázať na skutočnosť, že spoločná nehnuteľnosť nie je deliteľnou, avšak pokiaľ je preukázané, že sťažovateľka je spoluvlastníčkou takejto nehnuteľnosti, aplikáciou § 8 zákona č. 97/2013 Z. z., súdy v prejednávanej veci odobrali sťažovateľke spoluvlastnícke práva, pretože takýmto výkladom sa nemôže podieľať na výkone obhospodarovania spoločnej nehnuteľnosti, a ani odčleniť svoj podiel, čo vyplýva zo zásady nedeliteľnosti. Kreovaním pojmu spoločná nehnuteľnosť mal zákonodarca na mysli majetkový substrát pozemkového spoločenstva, teda nie každý jednotlivý pozemok identifikovaný parcelným číslom, naopak je potrebné vnímať, že každý pozemok identifikovaný parcelným číslom, ktorý tvorí spoločnú nehnuteľnosť patrí do spoluvlastníctva každého jednotlivého spoluvlastnícka v spoluvlastníckom podiele tak ako je zapísaný v katastri nehnuteľností. V prejednávanej veci bolo preukázané, že sťažovateľka je spoluvlastníčkou parciel v spoločnej nehnuteľnosti, avšak súdy tvrdia, že nemá právo byť členkou žalovaného, čo je v rozpore s § 12 ods. 1, ods. 4, ods. 5 zák. č. 97/2013 Z. z.. Takouto ústavne nekonformnou a arbitrárnou aplikáciou inštitútu spoločnej nehnuteľnosti, resp. obhospodarovania spoločnej nehnuteľnosti vo svojom rozhodnutí a v konaní, ktoré mu predchádzalo, súd porušil právo sťažovateľky na súdnu ochranu a na spravodlivý proces a súčasne aj jej právo vlastniť majetok. Vychádzajúc z premisy, že ústavný súd nevykonáva a neposudzuje spôsob hodnotenia dôkazov súdmi nižších stupňov, ale iba prípadný rozpor vyplývajúci zo záverov vyplývajúcich z vykonaných dôkazov s ústavou, je dôvodné uviesť, že v prejednávanej veci súd nesprávnym procesným postupom, a to nesprávnym vyhodnotením dôkazov jednotlivo a vo vzájomných súvislostiach a nezákonným výkladom vykonaných

dôkazov porušil viaceré ústavné práva sťažovateľky, a to právo vlastníť majetok vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky, právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, právo na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“.

5. Na základe argumentácie uvedenej v ústavnej sťažnosti sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd jej sťažnosť prijal na ďalšie konanie a aby v konaní vo veci samej vyhovel jej sťažnosti a rozhodol, že najvyšší súd napadnutým uznesením porušil jej v záhlaví označené základné práva a slobody, napadnuté uznesenie najvyššieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, sťažovateľke priznal primerané finančné zadosťučinenie vo výške 2 000 € a priznal jej aj úhradu trov konania a právneho zastúpenia vo výške 325,42 €. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu sťažovateľka k ústavnej sťažnosti nepripojila.

II.

Relevantná právna úprava a judikatúrne východiská ústavného súdu

6. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

9. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo prejednaná súdom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

10. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (mutatis mutandis II. ÚS 71/97), a preto ich porušenie skúma spoločne.

11. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „zákon o ústavnom súde“). V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

12. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd (každý) návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

13. Podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, ktorý je zjavne neopodstatnený.

14. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) pritom možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré v sťažnosti označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sťažovateľ namieta, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú,

pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konania (napr. I. ÚS 66/98, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 453/2011).

15. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je jeho úlohou zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

16. Ústavný súd opakovane dáva do pozornosti, že skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, II. ÚS 231/04, I. ÚS 74/05). O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06). Úlohou ústavného súdu rovnako nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01).

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

17. Ústavná sťažnosť sťažovateľky bola ústavnému súdu doručená ešte za účinnosti zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní

pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov, podľa § 50 ods. 2 ktorého sa k sťažnosti pripojí kópia právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu.

18. Aj podľa § 123 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažovateľ k ústavnej sťažnosti musí pripojiť aj kópiu právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu, ktorým malo dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd.

19. Sťažovateľka k ústavnej sťažnosti napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nepripojila (bod 5).

20. Podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak má návrh na začatie konania uvedený v § 42 ods. 2 písm. f) odstrániteľné nedostatky, môže ústavný súd vyzvať navrhovateľa, aby v určenej lehote tieto nedostatky odstránil. Ak účastník konania v určenej lehote nedostatky neodstráni, ústavný súd návrh na začatie konania odmietne.

21. Ústavný súd sa pre odstup času oboznámil s obsahom napadnutého uznesenia najvyššieho súdu z verejne dostupného zdroja a konštatuje, že v okolnostiach danej veci ani odstránenie zisteného nedostatku ústavnej sťažnosti nevedlo k jej prijatiu na ďalšie konanie.

22. Najvyšší súd v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Cdo 225/2017 napadnutým uznesením odmietol dovolanie sťažovateľky z dôvodu neprípustnosti. Za vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP označila dovolateľka (sťažovateľka) nepreskúmateľnosť rozsudku odvolacieho súdu a nevyvodenie dôsledkov z nevykonania súdom prvej inštancie zamýšľaného dôkazu. Podľa názoru odvolacieho súdu konanie pred odvolacím súdom takouto vadou postihnuté nebolo. Dovolaním napádaný rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom prvoinstančného súdu spĺňal náležitosti vyplývajúce z § 220 ods. 2 CSP. V odôvodnení tohto rozsudku je uvedený skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská strán sporu k prerokúvanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania i právne predpisy, z ktorých odvolací súd vyvodil svoje právne závery. Dovolateľka preto nedôvodne argumentovala, že rozsudok odvolacieho súdu

je nepreskúmateľný, pričom za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv sporovej strany, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom. Nedôvodnou bola i jej námietka o porušení práva na spravodlivý proces nevykonaním ďalšieho znaleckého dokazovania, resp. nevyvodením dôsledkov z tejto skutočnosti odvolacím súdom. Z § 185 ods. 1 CSP totiž vyplýva (a tak tomu bolo aj podľa predchádzajúcej právnej úpravy v Občianskom súdnom poriadku), že je vecou súdu, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Dovolanie v časti dovolacieho dôvodu uplatneného podľa § 420 písm. f) CSP bolo preto potrebné odmietnuť pre neprípustnosť podľa § 447 písm. c) CSP. Pretože konanie pred odvolacím súdom nebolo postihnuté dovolateľkou tvrdenou vadou, dovolací súd sa následne zaoberal prípustnosťou dovolania aj z hľadiska ďalšieho uplatneného dovolacieho dôvodu uvedeného v § 421 ods. 1 písm. a) CSP, t. j. že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Dospel pritom k záveru, že v preskúmvanej veci nie je splnený predpoklad prípustnosti dovolania spočívajúci v odklone odvolacieho súdu pri riešení namietanej právnej otázky od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Odvolací súd pri riešení dovolateľkou namietanej právnej otázky sa neodklonil ani od nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 154/201 z 5. októbra 2010 (na ktorý inak v odôvodnení rozhodnutia výslovne poukázal a z neho vychádzal). V označenom náleze ústavný súd vyložil pojem spoločná nehnuteľnosť vo vzťahu k drobeniu pozemkov, a to tak, že zákonodarca použitím tohto pojmu mal na mysli majetkový substrát pozemkového spoločenstva, a nie každý jednotlivý pozemok identifikovaný parcelným číslom. Vo svojej argumentácii uviedol, že tento pojem použil zákon v súvislosti s lesným a pasienkovým spoločenstvom vlastníkov podielov spoločnej nehnuteľnosti, na ktoré sa vzťahovali právne predpisy o úprave právnych pomerov majetku bývalých urbarialistov (urbárnikov), komposesorátov a podobných právnych útvarov, ktoré tento majetok, hoci pozostával z viacerých parciel, chápali ako jedno pozemnoknižné teleso. Nevyslovil však názor, že už len samotná skutočnosť, že pozemky vlastníka či spoluvlastníka, resp. ich časť sú v užívaní pozemkového spoločenstva, znamená, že tvoria spoločnú nehnuteľnosť, a teda, že vlastník, resp. spoluvlastník takéhoto pozemku má podiel na spoločnej nehnuteľnosti. Otázku členstva v pozemkovom spoločenstve odvodzovaného od spoločne obhospodarovaných nehnuteľností neriešil

ústavný súd v tomto rozhodnutí vôbec. Preto pri riešení právnej otázky, či pozemky žalobkyne tvoria spoločnú nehnuteľnosť žalovaného, resp. ním spoločne obhospodarované nehnuteľnosti, sa odvolací súd neodklonil a ani nemohol odkloniť od uvedeného rozhodnutia ústavného súdu. Dovolací súd považoval za potrebné poznamenať, že odvolací súd správne poukázal na vymedzenie pojmu spoločná nehnuteľnosť na účely pozemkového spoločenstva v platnej právnej úprave a jasne a zrozumiteľne vysvetlil rozdiel medzi spoločenstvom podľa § 12 ods. 2 písm. a) až c) zákona č. 97/2013 Z. z. o pozemkových spoločenstvách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 97/2013“), ktorého členmi sú vlastníci podielov spoločnej nehnuteľnosti, a spoločenstvom podľa § 12 ods. 2 písm. d) tohto právneho predpisu, ktorého členmi sú vlastníci spoločne obhospodarovaných nehnuteľností. Správne konštatoval, že len samotná okolnosť, že časť pozemkov žalobkyne je v užívaní žalovaného, neumožňuje záver o jej členstve u žalovaného, pretože platná právna úprava nespája s touto okolnosťou bez ďalšieho právne účinky vzniku členstva v pozemkovom spoločenstve, a to či už jedného alebo druhého typu. Dovolací súd ďalej dodal, že bližšie objasnenie pojmu spoločná nehnuteľnosť na účely zákona č. 97/2013 Z. z. vyžaduje vychádzať z histórie vývoja pozemkového vlastníctva na Slovensku. V tomto vývoji vznikla osobitná skupina právnych pomerov, ktoré reprezentovali útvary organizované a právne fixované ako pozemkové spoločenstvá. Z nich najvýznamnejšie a najpočetnejšie boli urbáre. Urbárikmi boli pôvodní roľníci – bývalí poddaní, ktorí v procese usporiadania pozemkového vlastníctva (po zrušení poddanstva), okrem priameho individuálneho vlastníctva k pozemkom, nadobudli aj spoluvlastníctvo k tým častiam extravilánu obce, ktoré sa nedali prakticky s užitočným a efektným využitím rozdeľovať. Boli to lesy a pasienky. Na organizovanie spoločného užívacieho režimu lesov a pasienkov si v súlade s pravidlami tej doby zakladali spoločenstvá. Spoločné užívanie lesov a pasienkov bolo výsledkom najefektnejšieho a najracionálnejšieho usporiadania pozemkovej držby v daných pomeroch a vzniklo ako náhrada za oprávnenie urbárikov voči zemepánovi, čo sa týka pôvodného práva pasenia, zbierania dreva a pod. Lesy a pasienky ako spoločné vlastníctvo bývalých urbárikov boli nedeliteľné a spoluvlastníctvo k nim nezrušiteľné. V pozemkovej knihe bol zaknihovaný jediný spoločný lán a k nemu bol pripojený zoznam vlastníkov v pozemnoknižnom protokole, pričom týmto vlastníkom (oprávneným urbárikom) sa zapísal aj príslušný podiel spoluvlastníctva. V dnešnej evidencii sú v pozemkových knihách pozemky tvoriace spoločne užívané lesy a pasienky

zapísané pod spoločným označením – urbárske. V zmysle uvedeného treba preto pod spoločnou nehnuteľnosťou rozumieť lesy a pasienky nadobudnuté do nedielného a nezrušiteľného spoluvlastníctva bývalých urbárikov (urbarialistov) na účel ich spoločného užívania (obhospodarovania), a tento účel zostal zachovaný aj pre súčasných vlastníkov podielov takejto nehnuteľnosti. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobkyne aj v časti dovolacieho dôvodu uplatneného podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP ako procesne neprípustné podľa § 447 písm. c) CSP odmietol.

23. Podstata sťažovateľkiných námietok proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu spočíva v jej nesúhlase s nesprávnym vyhodnotením dôkazov jednotlivo a vo vzájomných súvislostiach a nezákonným výkladom vykonaných dôkazov, čím mal súd porušiť viaceré ústavné práva sťažovateľky. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že najvyšší súd sa v otázke aplikovateľnosti príslušného právneho predpisu stotožnil s odôvodnením rozsudku krajského súdu. Dovolací súd sa stotožnil s výkladom, vymedzením a aplikáciou pojmu spoločná nehnuteľnosť na účely pozemkového spoločenstva podľa § 12 ods. 2 písm. a) až c), zákona č. 97/2013 Z. z., ktorého členmi sú vlastníci podielov spoločnej nehnuteľnosti, a spoločenstva podľa § 12 ods. 2 písm. d) tohto právneho predpisu, ktorého členmi sú vlastníci spoločne obhospodarovanej nehnuteľnosti. Dovolací súd považoval za správny záver odvolacieho súdu, že len samotná okolnosť, že časť pozemkov je v užívaní žalovaného, neumožňuje záver o jej členstve u žalovaného, pretože platná právna úprava nespája s touto okolnosťou bez ďalšieho právne účinky členstva v pozemkovom spoločenstve, a to jedného alebo druhého typu.

24. Ústavný súd po oboznámení sa s odôvodnením napadnutého uznesenia najvyššieho súdu dospel k záveru, že z hľadiska ústavnoprávnej konformity je sťažnosťou napadnuté uznesenie udržateľné a akceptovateľné. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom krajského súdu, rozsudok ktorého však ústavnou sťažnosťou nenapadla a s ktorým sa stotožnil napokon i dovolací súd v otázke výkladu právneho predpisu, stále nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na vyslovenie zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu (čo však ani nie je daný prípad) a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecných súdov

svojím vlastným (m. m. II. ÚS4/94, II. ÚS 3/97, IV. ÚS 340/04, 1. ÚS 225/05, II. ÚS 56/07, I. ÚS 204/2010).

25. Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

26. Pokiaľ sťažovateľka osobitne namietala porušenie čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu, dôvodila tým, že porušenie týchto práv vyplýva z porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rovnakým rozhodnutím. Vzhľadom na to, že ústavný súd považoval sťažnosť sťažovateľky v časti namietajúcej porušenie čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy, čl. 36 listiny a čl. 6 dohovoru za zjavne neopodstatnenú, odmietol i s ohľadom na argumentáciu samotnej sťažovateľky jej sťažnosť aj v časti namietajúcej porušenie čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu, a to podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

27. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v petite sťažnosti nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. októbra 2019